

LA TRIBUNA

Tots els infants són els nostres infants

Cap nen ha triat on néixer ni quin passaport tenir, però tots mereixen una oportunitat

MARIAN
SANCHIZ

Generalment, no acostumo a donar gaire importància a les declaracions d'Andorra Endavant ni a les de la seva líder, Carine Montaner. No per desinterès, sinó perquè costa molt prendre's seriosament uns discursos fets més per crear titulars que per aportar solucions reals.

Però avui no puc callar. No puc callar perquè les seves paraules no només són desafortunades, sinó perillosament deshumanitzadores.

En unes declaracions, Montaner es va mostrar contrària a l'escolarització dels nens i les nenes immigrants en situació irregular al nostre país. Va afirmar que "no és responsabilitat d'Andorra assumir la integració educativa d'immigrants en situació irregular".

Com si aquests infants fossin un problema, un llast, una molèstia.

Doncs no, senyora Montaner: sí que és responsabilitat nostra. Sí que és responsabilitat d'un Estat digne, modern i compromès garantir el dret a l'educació per a tots els infants, sense excepció. I no només perquè així ho estableixen lleis i tractats internacionals, sinó perquè així ho exigeix la decència i la humanitat.

Va continuar dient que el sistema educatiu "no pot assumir més pressió", i que escolaritzar aquests infants pot perjudicar la qualitat de l'ensenyament dels nens amb residència regular. Que cal "protegir els recursos del país per a la nostra gent".

I qui és la nostra gent, exactament, Sra. Montaner? No ho són també aquests infants que juguen al mateix parc, que aprenen al costat dels nostres fills, que volen créixer i formar part d'aquest

país com qualsevol altre? No sé quina mena d'Andorra defensa vostè, perquè l'Andorra que jo estimo no deixa cap infant enrere. Cap!

Les seves paraules no només són injustes, són profundament discriminatòries. I també són contràries a la llei. Com a consellera general, vostè ha jurat o ha promès fidelitat a la Constitució, la qual, al seu article 20, garanteix el dret a l'educació de tothom, sense distingir per origen ni per situació administrativa. L'educació a Andorra és obligatòria i gratuïta dels

6 als 16 anys. No hi ha matisos. No hi ha excepcions.

Andorra és signant de la Convenció sobre els Drets de l'Infant. Ho és des del 1996. I aquesta convenció diu clarament, en el seu article 28, que tots els infants tenen dret a l'educació. Tots. No alguns. No només els "nostres".

Excloure nens i nenes de l'escola pel fet que els seus pares no tenen papers és condemnar-los a la marginació, a la immanència educativa, a la invisibilitat. És trencar la seva infància i hipotecar el futur d'un país que es diu

respectuós i solidari.

Som conscients que vivim temps difícils. El preu de l'habitatge, de la vida, l'estrès demogràfic, les pors... però precisament en moments així és quan cal més fermesa, empatia i lideratge. El que no poden fer els polítics és encendre el ressentiment, alimentar l'odi, ni molt menys convertir infants en blancs fàcils de la frustració col·lectiva.

Que una representant del poble al Consell General pronunciï aquestes paraules em sembla no només irresponsable, sinó profundament lamentable. No tot s'hi val per fer soroll. No tot s'hi val per guanyar vots.

I recordem-ho: cap nen, cap nena, ha triat on néixer ni quin passaport tenir. Però tots ells mereixen una oportunitat. I aquesta oportunitat, comença –sempre– a l'escola. I Andorra, Sra. Montaner, sempre ho reconeix, ho respecta i ho facilita. ●